

Schmidt en Ouwe Hein. Niet dat ik het precies snapte, maar dat soort landen, die geheimzinnige geschiedenissen, trokken me onweerstaanbaar aan.

Een tropenhelm. Het had niet veel gescheeld of die had ik gekocht toen ik in 1969 met mijn ouders naar de Oudezijds Voorburgwal in Amsterdam toog om bij de firma Determeijer een 'tropenuitrusting' aan te schaffen voor mijn stage in Paramaribo. Geheel in kaki gekleed zette ik een paar weken later voet op Surinaamse bodem, in een staat van opwinding die de volle vier maanden zou aanhouden. Ik dwaalde er rond als in een exotische uitstalkast, waar op iedere hoek een nieuwe, totaal onbekende ervaring of emotie wachtte, een onbestemde geur, een ondefinieerbare blik, een onbegrijpelijke bezigheid van iemand of, nog onbegrijpelijker, een niet-bezigheid.

Andersom werden wij, een team van twaalf sociologie-studenten, dienovereenkomstig behandeld: behorend tot de eerste stagiairs in Suriname, waren we wezens van een andere soort. Vijftig jaar later zijn Nederlandse stagiairs niet meer weg te denken uit het straatbeeld van Paramaribo. Stroblonde jongens en meisjes komen voorbijfietsen, even doodgemoedereerd alsof ze door de Hollandse polder op weg zijn naar school. In het weekend boeken ze een snelle excursie naar Galibi of Bigi Pan en niet zelden komen aan het eind van de stage pap en mam overgewipt om er gezamenlijk een tripje naar het binnenland aan vast te knopen.

Stel je voor dat in '69 mijn ouders hun opwachting hadden gemaakt in de zojuist door mij veroverde nieuwe wereld... verschrikkelijk zou dat zijn geweest. De hele ervaring zou in lucht zijn opgegaan. In de marge van mijn eer-